

Toda že Ljubljana leži ob stiku dveh tako rekoč nasprotujočih se sestavov. V *Ljubljanski kotlini se križata dinarski in alpski sestav*. Pa to je končno geološki problem, ki me kot prirodnega esteta zanima le v toliko, v kolikor vidim, da velja tudi za tako zvano »mrtvo prirodo«: tam, kjer se križajo plemena, je najzanimivejši in najlepši rod, ki ima tudi gotove duševne prednosti.

Predaleč sem zašel ob misli, da se je rodila lepa Ljubljanska kotlina, da, vsa Slovenija iz ljubezenskega objema dveh gorskih smeri, da je dete Dinarskega in Alpskega gorovja, ki trčita skupaj v kotu tik pod Triglavom ter si podajata roke preko Ljubljanske kotline. Prav naša Ljubljana leži na pol v Dinari, na pol v Alpah: v alpsko Savo, severno od mesta, ki leži v gorenjem delu na njenemrodu, se nedaleč od nje izteka Ljubljanica — prava dinarska hči. Zato je menda Ljubljanska kotlina tako lepa, da je videl v njej slavni Anglež lepoto, kakršne baje v Evropi ni.

Kaj je »najlepše«, o tem je težko, skoraj abotno govoriti; za svojo osebo ne bi sledil s tako apodiktičnimi izjavami niti Angležu... Poznam in priznam samo eno resnico, da je samo ena pokrajina najlepša na svetu, to je domači kraj, pa naj leži vrh gora ali sredi brezmejne ravnine, in da je priroda povsod lepa in zanimiva. Prizor sončnega vzhoda in zahoda je povsod brezmejno lep, nevihta v gorah in ravninah enako veličastna za vsakogar, kdor ima oko in čut za to. —

Pa se ti kar sredi Ljubljane tako rekoč pred očmi družijo sediment bivšega jezera Ljubljanskega barja z aluvialnim prodrom pristno alpskega ljubljanskega polja prav tako, kakor se družijo temni gozd z otožno svojo melodijo z vriskajočo svetlo slovensko vinsko gorico: Kakor odsev razdvojene duše vedno pevajočega Slovenca, ki vriska in joče obenem, prav kakor njegova priroda, onega Slovenca, ki so mu kosali in trgali njegovo zemljo gori na severu, jugu in zapadu. *On je vedno pel in bo pel*, pa naj bo njegova domovina mala ali velika, pel vedno le o belih stezah, ravnih cestah, rdečih nageljnih in zelenem rožmarinu. V tem je Slovenec tudi najpristnejši Slovan, čigar duša je tako navezana na prirodo in njene pojave, tako vsa predana njej in njenim elementarnim silam. Tak je Slovenec, prav tak kakor je njegova zemlja vsa pisana in sanjava, a dobra in zdrava. Morda je v tem njegova rešitev. Kdaj bi bil že z zemlje izginil ob takih razmerah sleherni drug narod!

Ali poznate še morda tako mal narod, ki je tisoč let tlačani in deloma še tlačani tujim elementom, pa še živi, živi življenje danes že enakovredno z drugimi velikimi narodi sveta, ki ima svojo — čujte! — literaturo in celo znanstveno!

Slovenci imajo najzanimivejši košček *Evrope* na prelomu dveh gorskih smeri — ob križanju gorskih sistemov. Edini alpski narod med Slovani, ki je prodrl najdalje in najgloblje prav v Centralne Alpe (ime na — Tuma!). Odtod so nas porinili v Savsko in Dravsko dolino — v morda najbolj nesrečno geografsko lego.

Vsi viharji tega sveta so šli preko slovenske zemlje, viharji gredo po cestah — cesta je bila naše prokletstvo — in vse ceste vodijo preko te zemlje, ki so jo pustošili Vandali, Huni, Gotje, Romani in Germani, končno Turki, poleg elementarnih potresov. Čudim se samo, da sploh še eksistira. Vsi so šli preko nje, vihar jih je podil preko nje in divjal je preko nje tudi velik del svetovne vojne. Vsi so jo hoteli imeti in jo še hočejo imeti. Toda vse je prešlo. Le Slovenci so še ostali, oni mali lirični sanjavi narod, ki vkljub bojnim viharjem, ki jih je preživel, skoro ne pozna bojne pesmi...

In tudi slovenski junak Črtomir postane končno mehak in sanjav, kakor je ves narod Črtomirov: izpreobrne se, in njegova zgodba da sujet oni krasni slovenski pesnitvi Prešernovi. Konča se s krstom pri Savici v enem najlepših predelov slovenske zemlje.

Narod pa, ki je postavil toliko belih cerkvic na svetlih gričih in gozdnatih obronkih svojih gora — je velik pesnik, nič manjši kot oni, ki je uvedel Ave-marijo in večerno zvonjenje...

SPOMIN NA MOJE GIMNAZIJSKE PROFESORJE

D R. F. G Ő S T L

Vsakomur je drag spomin na šolska leta in na može, ki so kot učitelji in vzgojitelji več ali manj vplivali na duševni razvitek učencev. Še v poznih letih se pri slučajnih sestankih najraje pogovarjamo o šolski dobi in o svojih učiteljih, katerim hranimo hvaležen spomin. Moje profesorje na ljubljanski gimnaziji 1875/6

KREDITNI ZAVOD ZA TRGOVINO IN INDUSTRIJO LJUBLJANA, PREŠERNOVA ULICA ŠTEV. 50 (v lastnem posloplju)

Obrestovanje vlog, nakup in prodaja vsakovrstnih vrednosnih papirjev, deviz in valut, borzna naročila, predujmi in krediti vsake vrste, eskompt in inkasomenic ter nakazila v tu- in inozemstvo, safedepozit itd.

Brzozjavni naslov: Kredit Ljubljana

Telefon 3781, 3782, 3783, 3784, 3785

Peterson International Banking Code

Ako potrebujete

tiskovine, kataloge, ilustracije, prospekte in se ne morete odločiti, v kakšni tehniki naj se izdelajo, se blagovolite obrniti na

Jugoslovansko tiskarno

V LJUBLJANI

Brzojavni naslov:
JUGOTISKARNA LJUBLJANA

Umetniški grafični zavod v katerem so zastopane vse moderne grafične panoge. — Vsa grafična dela se izvršujejo lepo, solidno in po zmerni ceni

BAKROTISK, OFFSET- IN
LITOGRAFSKI TISK
K L I Š A R N A
TISKARNA ZA KNJIGO-
IN UMETNIŠKI TISK

do 1882/3 krije že vse črna zemlja — vendar upam, da bo marsikoga zanimala ta črtica o njih, saj so bili mnogi od njih dolgoletni člani tega učnega zavoda ter vzgojevalci velikega števila učencev, od katerih so še mnogi pri življenju, saj so z večine bivali dolgo dobo v Ljubljani, mnogi so bili zaslužni delavci na slovstvenem ali kulturnem polju — zvesti sinovi svojega naroda — nekateri pa so bili drugorodni, Nemci, saj je bila ljubljanska gimnazija takrat nemški učni zavod, ki je le polagoma pridobil slovensko lice. Tudi teh se spominjamo, akoravno so nekateri bivali le prehodno med Slovenci, katerim so bili nekateri prijazni in pravični, drugi pa iz narodnostnih vzrokov sovražni. Umevno, da se omejujem le na svoje profesorje, torej tudi ne omenjam mnogih, četudi za naš narod zaslužnih mož, ker niso bili prideljeni našim razredom. Umevno tudi, da o nekaterih razpravljam obširneje, druge le omenjam na kratko, kakor so ravno bili za nas bolj ali manj pomembni.

Najzvestejši nam je bil *Maks Pleteršnik*. Od prvega do osmega razreda nas je spremljal in poučeval večinoma latinščino ali grščino, včasih tudi slovenščino ali nemščino, tudi po dvojce teh predmetov. — Bil je tudi z večine naš razrednik. Ako ga imenuje dr. H. Tuma v svoji avtobiografiji »poosebljeno puščobo«, ima v toliko prav, da je bil Pleteršnik vedno resen, malobeseden, strogo stvaren ter pri pouku ni izgubljal niti ene nepotrebne besede. — Cenili smo ga kot učenjaka in ko smo v zadnjem letniku Stritarjevega »Zvona«, ki je imel med nami mnogo naročnikov, čitali njegov zgodovinski roman »Zadnji dnevi prvega triumvirata«, tudi kot pisatelja. Znano nam je bilo,

da je že tedaj zbiral gradivo za slovensko-nemški slovar, svoje znamenito poznejše veliko delo. — Ko smo slavili 40letnico mature (sešli smo se tedaj prvič po tolikih letih), nam je s svoje smrtnne postelje poslal prisrčne pozdrave.

Gramatikalni pouk in »preparacije« iz slovnice in slovarja za vsako uro je dalo mnogo duhomornega dela, filološko prevajanje je zatemnilo krepkost latinskega in lepoto grškega jezika, zato nam ju ni pri ljubilo. A v 7. in 8. razredu smo za latinščino dobili prof. *Valentina Kermavnerja* in njegove ure smo se vedno veselili. Bil je res izreden užitek, kako nam je razlagal Cicerona in Horaca ter prevajal v dovršeni obliki zlasti Horacove ode. Sedaj smo spoznali moč in krasoto latinščine, a tudi občudovali govornika in pesnika. Priučili smo se res pri njem ogromno in le obžalovali, da nam on ni tolmačil Homera. — Že takrat je kazal prve znake duševnega obolenja in trpel na halucinacijah. Vedno in povsod je slišal zabavljice in žaljivke o svoji osebi ter zato pogosto zrojil nad nami na način, katerega ne bi trpeli od nobenega drugega, a njemu tega nismo zamerili — jasen dokaz, kolik ugled si je pridobil pri nas; očaral nas je s svojim krasnim porekom tako, da smo pretrpeli tudi besede in dejanja, ki so bila posledica bolezni, česar takrat seveda nismo vedeli. — Nekaj let pozneje pa je bolezen dobila obliko, da so ga morali internirati v blaznici.

V 6. razredu nas je v latinščini poučeval *Friderik Žakelj*, poštena, skromna slovenska duša, ki nas je seznanil z raznimi svojstvi latinskega jezika zlasti v sintaksi.

(Dalje prihodnjic.)

Lekarna »Pri angelu«

Dr. G. PICCOLI

LJUBLJANA

Tyrševa cesta 6

Nasproti neboščniku

Telefon šte. 28-35

Najmoderneje urejena lekarna. Velika zaloga tuzemskih in inozemskih specialitet. / Oddajajo se zdravila na recepte za vse bolniške blagajne. / Izdeluje malinovec najboljše kakovosti (na malo in na veliko). Vedno v zalogi: najfinejše sveže norveško ribje olje.

Naročila točno, po povzetju

SPOMIN NA MOJE GIMNAZIJSKE PROFESORJE

D R. F. G O S T L
(Konec.)

Ze prej, v 4. razredu, pa je poleg nemščine poučeval latinščino *dr. Ahn*, Nmec iz Porenja, dobrodušen poštenjak. — V peti bi se morala, po običaju, združiti oba vzporedna razreda, ker pa so tedaj prišli še dijaki iz Kranja, kjer je bila takrat le nižja gimnazija — bi razred štel približno 90 dijakov, kar je bilo očitno preveč in treba ga je bilo deliti. Preden pa se je to storilo — birokracija je vedno počasna in zamudna — smo bili kake 3 tedne skupaj in smo za ta čas imeli prof. *Mateja Voduska* za grščino in slovenščino. Bil je skrajna dobričina, ki ni znal vzdržati nikake discipline. Med poukom je vladal največji nemir in šunder, da nisi čul svoje besede. Ako je bilo le prehudo, je rekel »lepo vas prosim, ne klepetajte kakor ženske na frančiškanskem mostu« (varianta češkega pregovora o praškem mostu), kar pa ni dosti zaleglo.

Slovenščino je poučeval v nekaterih nižjih in večini višjih razredov prof. *Jos. Marn*. Čitali smo »Babico« Božene Nemcove (ki se mi je nad vse omilila) ter »Kraljedvorski rokopis« — o čigar pristnosti je bil uverjen, dasi so se že takrat pojavljali mnogi glasovi proti temu. Z največjo natančnostjo nam je razlagal slovensko slovstveno zgodovino. O mnogih pesnikih, ki so danes povsem pozabljeni in ki so bili zvečine duhovniki, smo morali vedeti točne datume, kdaj in kje se je rodil, kdaj je novo mašo pel, kje je kaplanoval in župnikoval, kdaj umrl; in tako tudi primerne podatke o posvetnjakih. Naša takrat še mala in skromna literatura nam je morala biti do dobra znana. Marnov »Jezičnik« je podajal Slovencem vsako leto sad njegovih truda polnih raziskovanj. — Da je Marn visoko cenil Koseskega ter nam izčrpno razlagal njegove z vsemi mogočimi bajeslovnimi in zgodovinskimi imeni natrpane slavospeve, je umevno, četudi je njegova slava močno otemnevala; vendar tudi Prešernu ni bil nasproten in zlasti njegov »Krst pri Savici« je visoko cenil; tudi Gregorčiča, čigar poezije so tedaj izšle in smo jih imeli prav vsi, je iskreno pohvalil in bolelo ga je, da je pesnik prvotno pripisoval njemu Mahničovo zlohотно kritiko — kar se razlaga iz tega, da je bil Marn res marljiv sotrudnik »Slovenca«. — V 8. razredu nas je Marn mučil z glagolico in staroslovenščino.

Prof. Marnu moramo tudi priznati, da je budil zanimanje za Slovanstvo. Podajal nam je kratke pregledje jezikoslovcev, literarnih zgodovinarjev in najznamenitejših pesnikov raznih slovanskih rodov ter v nemal za učenje slovanskih jezikov. — Vsekako je storil mnogo več nego mu je nalagal učni načrt.

Zelo prijetno in uspešno je bilo v nemških učnih urah pri prof. *Antonu Heinrichu*. Bil je med Slovenci na slabem glasu kot velik germanofil in sovražnik Slovencev, a resnici na ljubo moram izjaviti, da ni nikdar izrekel niti najmanjše žaljive ali sovražne besede do slovenskega naroda. Da je poveličeval Nemce, kdo mu bi, kot nemškemu Šlezijcu, to zameril? Bil je z nami dijaki prijazen, nobenemu ni storil niti najmanjše krivice. Čitali smo pri njem drame Shakespeareove (seveda v nemškem prevodu), Lessinga, Goetheja, Schillerja, z razdeljenimi vlogami, kar je zdrnilo v nas ljubezen do klasikov in zanimanje za gledališče. — Za slovenske dijake je bil tudi velezaslužen, ker je poučeval stenografijo. Kot stenograf je dobil mnogoteri slovenski dijak juris pri dunajskih advokatih dobro plačano službo, kar mu je omogočilo študij. — Slovenski filozofi pa so bili iskani kot vzgojitelji. — Tako so se revni dijaki — poleg skromne Knafljeve štipendije — udobno preživljali.

Prof. Heinrich je tudi poučeval zgodovino in bil zlasti za reformacijo temeljito poučen, kakor prof. *Šuklje* za francosko revolucijo. Šuklje je bil naš učitelj zemljepisja v 1. razredu, potem je, vrnivši se iz pregnanstva v tujini, bil naš učitelj za zgodovino in domoznanstvo v 8. razredu. — Imeli smo ga jako radi, bil je sicer zelo natančen, a tudi pravičen in dijakom zelo naklonjen; nikdar jih ni »lovil« za kak slab red.

Pozneje, kot deželni glavar, je kot moj šef večkrat poudarjal: »vi ste bili moj učenec«. Ko smo slavili 40letnico mature, mi je bila poverjena naloga, da ga pismeno povabim. Zelo prijazno se je zahvalil in obljubil svojo udeležbo. Bil je v naši družbi izredno vesel in dobrovoljen ter imel nagovor, v katerem se je z ljubeznijo spominjal našega razreda; saj je tudi pismeno zatrdil, ko sem mu čestital k 80letnici: »vašega razreda ne pozabim, če bi živel tudi še 20 let.« — Ne smem trditi, da smo bili tako vzorni, da bi zaslužili tako priznanje; a bili smo poštene in nad vse kolegialni. K 50letnici mature zaradi bolezni ni mogel priti, kar je pismeno zelo obžaloval. Ko sem mu poslal svojo ob tej priliki zloženo kroniko našega šolanja s spomini na profesorje, se je prav srčno zahvalil, ker ga je razveselila in zanimala.

Umetni led

se dobi v

mestni klavnici

na licu mesta po din 3.— kos

(kg 12'50)

(iz pitne
vode)

Drugi profesor zgodovine in nemščine je bil dr. *Adamek*, Nmec, veselega značaja, dobrovoljen in prizanesljiv; umrl je menda kot ravnatelj gimnazije v Beljaku. Zadnje dni sem čital v »Tagespost« notico, da je v Gradcu slavil zgodovinar *Adamek* 85letnico. Je li identičen z našim bivšim profesorjem, mi ni znano.

Ako smo ljubili in spoštovali te profesorje, bilo je vse drugačno naše razmerje do suplenta *Golloba*, kateremu so poverili pouk zgodovine v 7. razredu. Vajeni lepega predavanja drugih zgodovinarjev, nam že ni ugajalo, da je le nerazločno momljal iz knjige, in hitro smo uganili, da v svoji stroki ni posebno dobro podkovan. Bil pa je izredno strog ter je rad delil »dvojke«, po našem uverjenju povsem nezaslužene. Zato smo se domenili, da priredimo proti njemu demonstracijo ob koncu semestra. Pričeli smo »štampfati« (cepetati in z nogama ob tla udarjati). Ves prepaden je tekkel k ravnatelju ter se z njim vrnil. Ravnatelj *Jakob Smolej*, po priimku svoje domačije *Pratkar* imenovan, vedno godrnjav in strog gospod, je izrazil svoje ogorčenje ter vprašal našega »primusa«, kaj je povod temu nečuvenemu dejanju. Ta mu odgovori: »ker učitelj sam nič ne zna, a za vsako malenkost dvojko dá«. Ta odgovor bi sicer gotovo ne ostal brez strogega ukora, sedaj pa je večji pregrešek zatemnil manjšega.

Ravnatelj je izrazil grajo ter zagrozil, da bo konferenca sklepala o kazni. — Nato se je odstranil v spremstvu suplenta. Komaj pa se je ta vrnil, prične se »štampfanje« s še večjo silo. Vnovič pohiti po rav-

natelja, ki je bil sedaj skrajno razjarjen. Naznanil je, da dobimo vsi slab red v vedenju, ter zahteval, naj javimo glavne krivce. Ugovarjali smo, da smo vsi enako krivi, tudi ko je nekatere klical v svojo sobo in izpraševal, ni dobil drugega odgovora. Zato je pozneje pozval suplenta, naj označi one, katere smatra za voditelje demonstracije, in ta jih je res na slepo srečo javil 5, ki so bili čez opoldne zaprti. Uspeh pa je bil dosežen, suplent je izginil iz gimnazije.

Dvojke je tudi rad delil prof. *Vinko Borštinar*, ki je poučeval fiziko v višjih razredih. Vendar proti njemu nismo demonstrirali, dasi nikakor ni bil priljubljen niti pri nas niti pri drugih. Prizadevali smo si, da zadržimo njegovim zahtevam.

Vendar fizika in kemija pri njem in pri prof. *Wurnerju* kljub zanimivim eksperimentom ni privabljala ali navdušila. Dober uspeh je pač najbolj odvisen od dobrega predavanja, kar pa smo pri obeh pogrešali.

Od naravoslovcev je poučeval v 1. razredu *Ivan Tušek*, prezgodaj umrli slov. pisatelj botanik, — pouk je bil v slovenskem jeziku, kot prvi štadij »slovenizacije« gimnazije. — Mož je imel to čudno svojstvo, da je v postransko klop posadil vse Kamničane. Imeli so privilegij, da se glasno razgovarjajo, uganjajo vse možne falotije, a na kako nenadno vprašanje so morali prav in točno odgovoriti, sicer jim je pretila dvojka. — V 5. razredu je imel naravoslovni pouk starina *Konschegg*. — V mladih letih je bil Slovenec in urednik nekega radikalnega celjskega lista, potem pa se je ponemčuril. Hotel je biti dovtipen, a v starih knjigah so bili vsi njegovi stereotipni dovtipi zabeleženi in dobro smo vedeli, kdaj pridejo na vrsto. — Poučeval je tudi kmetijstvo kot prosti predmet. Do božiča je razlagal gnoj, potem pa do konca semestra kazal na tabli, kako se drevesa cepijo. Malo četico svojih slušalcev je popeljal na majniški izlet: na ogled klavnice in potem v gostilno na Zeleni hrib. Tu je naročil kvarglje, one male smrdljive sirčke po krajcarju, ter bahato pripomnil: »kvarglje plačam jaz — kruh in kar kdo zapije, pa mora vsak zase plačati«.

Matematiko s fiziko in kemijo je razlagal prof. *M. Wurner*, zelo nervozen mož, eksperimentirati mu je moral šolski sluga, stari Francelj, pri matematičnih in geometričnih rešitvah pa kontrolirati neki součenec, pravi matematični ženij, ki si pa žal ni tega predmeta izvolil, temveč pravoslovje, in prof. *Borštinar*, ki je bil strog in je rad dajal dvojke; matematiko tudi dr. *Nejedly*, druga starina med profesorji — tudi original

KREDITNI ZAVOD ZA TRGOVINO IN INDUSTRIJO LJUBLJANA, PREŠERNOVA ULICA ŠTEV. 50 (v lastnem poslopu)

Obrestovanje vlog, nakup in prodaja vsakovrstnih vrednostnih papirjev, deviz in valut, borzna naročila, predujmi in krediti vsake vrste, eskompt in inkasomenic ter nakazila v tu- in inozemstvo, safedepozit itd.

Brzjavni naslov: Kredit Ljubljana

Telefon 3781, 3782, 3783, 3784, 3785

Peterson International Banking Code

svoje vrste. Učil je v zadnjih dveh letih tudi filozofične predmete. Kljub temu je prav nelogično zahteval, ako je kdo njegovo uro opustil («šprical» je bil tehnični izraz) z izgovorom, da je bil bolan — da mora to vnaprej povedati, sicer ne opraviči zamude. — Naš ugovor »kako pa more vnaprej vedeti, da bo bolan?« ni nič hasnil. — Dr. Nejedly je bil v vsem mestu znana čudaška figura. Palico z obema rokama krčevito držeč pred prsi, se je z vedno grimazečim obrazom priklanjal znancem na desno in levo. — Prof. Wurnerja pa je zadela usoda, da je nekaj let za našim absolviranjem bil oddan v umobolnico.

Naravoslovje je učil tudi prof. dr. *Gartenauer*, Nemeč, ki pa je bil prav priljubljen.

Omeniti moram še veroučitelje. V spodnjih, t. zv. »slovenskih« razredih je poučeval prof. *Marn*, zelo natančno in obširno razlagajoč, saj so bile slov. učne knjige, zlasti Schuster-Lesarjeve biblične zgodbe, prav siromašne. V višjih je bil veroučitelj dr. *Gogala*. Ta je recitiral od prve do zadnje besede, brez najmanjše lastne razlage, na pamet suhoparno in težko umljivo Wapplerjevo knjigo, zahteval isto dobesedno od nas; potem je spraševal posamezne lekcije, potem »partije«, to je skupino lekcij in slednjič »čez vse« — vso v semestru vzeto tvarino. — Vsakdo je bil izprašan v teh treh skupinah, pri dveh večjih so se najprej javili prostovoljci, za njimi pa so prišli na vrsto v abecednem redu vsi še ostali. — Učenje verouka je bilo v tej obliki marsikom res prava muka; jaz sem pridno zmagoval. Enkrat je moji materi rekel: »Vidi se, da sin obvlada s pridom in razumom tvarino ter jo prav dobro zna, ako bi odgovarjal hitreje, ne toliko premišljeno, bi mu dal izvrstno, tako pa se mora zadovoljiti s pohvalno.« Preveč ponosen sem bil, rekel sem materi: »Ako profesor ceni znanje le, če se odrdra, ne pa ako se razume, mi ni nič za izvrstno«, in ostal sem pri starem.

Zadnje leto smo izgubili prof. *Gogala*, ki je postal semeniški vodja. Višjegimnazijski smo mu priredili v slovo podoknico in baklado. Cenili smo ga kljub njegovim pretirani skrbi za priučenje Wapplerja. — Veroučitelju nižje gimnazije pa je bila običajna vsakoletna čestitka h godu v slovesni obleki. — Tako so takrat uživali duhovniki pri učencih posebno odliko.

Na mesto dr. *Gogale* je prišel dr. *Svetina*. Bil je na glasu kot dober fizik in matematik, a kot katehet se ni posebno izkazal. Kar je bilo učenja prej preveč, ga je bilo sedaj premalo. Cerkevne zgodovine — predmeta tega tečaja, smo se bore malo učili.

Omeniti mi je še realnega prof. *Globočnika* za risanje kot prostovoljni predmet. Prvi dve leti sem se ga moral na očetovo povelje udeleževati, dasi žal nisem imel za to ne nagnjenja ne roke. Bil je grozovit pedant. Ako je kdo med uro ošpičil svinčnik in ako je kdo pozabil radirko, je moral za kazen stati ob steni, magari vse dve uri pouka. In včasih je bila velika vrsta teh kaznjencev.

Ako vprašam, kdo od profesorjev je imel največ vpliva name, moram reči, da edino *Marn* in *Heinrich*, kar se tiče vpliva za poznejše življenje. Zgodovinarji morda nekoliko, ker me je stroka najbolj zanimala in veselila; prof. *Kermavner*, ker mi je razodel lepoto latinskega jezika in njegovih klasikov; v ostalem pa od vseh drugih ni bilo dosti trajnega dobička. Noben den pa ni dosegel vpliva, ki ga je imel *Ivan Tomšič*

Lekarna »Pri angelu«

Dr. G. PICCOLI

LJUBLJANA

Tyrševa cesta 6

Nasproti nebotičniku

Telefon šte. 28-35

Najmoderneje urejena lekarna. Velika zaloga tuzemskih in inozemskih specialitet. / Oddajajo se zdravila na recepte za vse bolniške blagajne. / Izdeluje malinovec najboljše kakovosti (na malo in na veliko). Vedno v zalogi: najfinejše sveže norveško ribje olje.

Naročila točno, po povzetju

v mladih letih ljudskošolskega pouka. — Morda je temu kriva tudi prepogosta menjava učiteljev.

Razvidi se iz naštetega (par suplentov sem celo izpustil), kako so bili, izvzemši prof. *Pleteršnika*, večinoma le po eno ali dve leti naši učitelji; da so veroučitelji in prof. *Marn* tudi za slovenščino tvorili izjemo, je umevno. — Kljub temu ohranim vsem in vsakemu posebej hvaležen spomin.

PROF. ALOJZIJ TAVČAR

DR. F. GÖSTL

Dodatno k opisu svojih gimnazijskih profesorjev naj omenim še kot svojega instruktorja v novembru 1937 v starosti 80 let umrlega prof. *Al. Tavčarja*.

V prvem gimnazijskem razredu sem — niti mesec po pričetku poletnega semestra — zbolel za legarjem. Bolezen se je pojavila v zelo hudi, dolgotrajni obliki in komaj nekoliko okrevanemu je nastopila recidiva. Tako sem bil skoro tri mesece bolan. Umevno, da nisem mogel nadomestiti tolike zamude v šoli, hodil sem samo hospitirat in ostal neizprašan. Da ne bi ponavljal razreda — saj sem bil v prvem semestru drugi odličnjak — (pozneje me je zlasti grščina in matematika potiskala proti sredini lokalizacije) — sem se z instruktorjem *Tavčarjem*, takratnim sedmošolcem, pridno lotil učenja, da v počitnicah nadomestim vso zamudo in napravim izpite iz vseh predmetov. Starši in ded so se dogovorili s *Tavčarjem*, da